

udelukker forsørgere — og i praksis drejer det sig jo mest om enlige kvinder — med relativt beskedne indtægter fra at få bidraget udbetalt fra det offentlige og derved vanskeliggør det for dem at klare børnenes forsørgelse. Ganske vist har de krav på at få bidraget betalt af den bidragsskyldige barnefader eller forhenværende ægtefælle, og dette sker naturligvis også i vidt omfang, men betalingen foregår ofte særdeles langsommeligt, eventuelt i form af mindre afdrag og måske endda først efter politiets mellemkomst. Det er indlysende, at en sådan betalingsform kan være til stor gene for moderen, og at det vil være langt mere værdifuldt såvel for hende som for børnene at have sikkerhed for, at det stipulerede bidrag virkelig kan ventes betalt ved forfaldstid.

En forhøjelse af indtægtsgrænserne vil ikke belaste det offentlige med en udgift svarende til den forøgede forskudsvisse udbetaling. Principielt er der kun tale om, at det offentlige udlægger bidraget, idet man derefter og med betydelig effekt søger dette inddrevet hos de bidragsskyldige. . . .

Da forslaget som nævnt hovedsagelig er begrundet med, at der principielt kun er tale om et udlæg for det offentlige, er det ikke tanken, at de højere indtægtsgrænser også skal finde anvendelse på de understøttelser af bidragsmæssig karakter, som efter loven endeligt afholdes af det offentlige. Inden for forsorgsloven er der her særlig tale om bidragene til enker og enkemænd og om bidraget til ugifte mødre, for hvis børn faderskabs- eller bidragspligt ikke har kunnet fastslås. For disse bidrags vedkommende skal de nuværende lavere indtægtsgrænser fortsat gælde, og det samme skal være tilfældet for børnetillæggene til folke-, invalide- samt enkepension, hvilket søges opnået gennem de foreslåede ændringer i folke- og enkepensionslovene. Da man ud fra samme grundsynspunkt heller ikke har ønsket at udvide adgangen til at oppebære den særlige ydelse til enlige mødre, der fuldt ud afholdes af staten, er der ligeledes foreslået en ændring i loven herom af 16. februar 1960.

Den foreslåede ændring af bestemmelsen i forsorgslovens § 224, stk. 3, står som nævnt i bemærkningerne i forbindelse med det af justitsministeren fremsatte forslag til en ny lov om børns retsstilling. Gennemførelsen af dette forslag, hvorefter begrebet bidragspligtige bortfalder, må forventes at ville medføre et større antal sager om bidragsunderstøttelse efter forsorgslovens § 224, stk. 2. For ikke at forværre de pågældende mødres retsstilling i forhold til nu søges det ved den foreslåede ændrede formulering præciseret, at bidragsunderstøttelse efter forsorgsloven *som hovedregel* skal ydes, hvor faderskab ikke kan fastslås. Det skal dog bemærkes, at denne ændring efter den lempelige praksis, der efterhånden følges ved anvendelsen af § 224, ikke vil medføre nogen større realitetsændring.“

Lovforslaget mødte ved 1. behandling sympati fra alle partiers side.